

© Vijeće Evrope / Evropski sud za ljudska prava, 2018. Službeni jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prijevod nije obavezujući za Sud.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2011. The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation does not bind the Court.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2011. Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction ne lie pas la Cour.

Informativni letak – Trgovina ljudima

Juli 2019.

Ovaj informativni list nije obavezujući za Sud i nije konačan

Trgovina ljudima

„Odsustvo izričitog navođenja trgovine ljudima u (Evropskoj) konvenciji (o ljudskim pravima) nije iznenađujuće. Nastanak Konvencije potakla je Univerzalna deklaracija o ljudskim pravima, koju je usvojila Opća skupština Ujedinjenih nacija 1948. godine, a u kojoj se trgovina ljudima ne spominje izričito. U članu 4. Deklaracije „ropstvo i trgovina robljem zabranjuju se u svim njihovim oblicima“. Međutim, prilikom razmatranja dosega člana 4. ⁽¹⁾ ne smiju se izgubiti iz vida posebne odlike Konvencije niti činjenica da je ona živi instrument koji se mora tumačiti u okviru savremenih uvjeta u kojima se primjenjuje. Sve viši standardi u području zaštite ljudskih prava i osnovnih sloboda neophodno i neizbježno zahtijevaju veću odlučnost pri procjeni kršenja osnovnih vrijednosti demokratskog društva (...). (Evropski) Sud (za ljudska prava) primjećuje da je trgovina ljudima kao opća pojava značajno porasla posljednjih godina (...). U Evropi je porast trgovine ljudima djelimično povezan s raspadom bivšeg komunističkog bloka. Zaključak Protokola iz Palerma iz 2000. godine i Konvencije o suzbijanju trgovine ljudima iz 2005. godine pokazuju sve veće prepoznavanje porasta trgovine ljudima na međunarodnom nivou, kao i potrebu za mjerama suzbijanja te pojave.“ (Rantsev protiv Kipra i Rusije, presuda od 7. januara 2010. god., stavovi 277-278).

Obaveza država da zaštite žrtve trgovine ljudima

Rantsev protiv Kipra i Rusije

7. januar 2010.

Podnosilac zahtjeva bio je otac mlade žene koja je umrla na Kipru gdje je otišla raditi u martu 2001. godine. Prigovorio je da kiparska policija nije učinila sve što je bilo moguće kako bi zaštitila njegovu kćerku od trgovine ljudima dok je bila živa i kaznila one koji su odgovorni za njenu smrt. Osim toga, prigovorio je da ruska tijela nisu istražila trgovinu njegovom kćerkom i njenu smrt, niti su poduzela mjere za zaštitu njegove kćerke od trgovine ljudima.

[Evropski sud za ljudska prava napomenuo je da je trgovina ljudima, po samoj svojoj prirodi i cilju iskorištavanja, zasnovana na izvršavanju ovlasti koje su povezane s pravom vlasništva; s ljudima se](#)

¹ Član 4 (zabrana ropstva i prisilnog rada) [Evropske konvencije o ljudskim pravima](#) zabranjuje:

„1. Držanje bilo koga u ropstvu ili ropском položaju

2. Prisiljavanje na prinudni ili obavezni rad.

(...)“

postupa kao s robom koja se prodaje i kupuje i koja se izlaže prisilnom radu; podrazumijeva se stalno praćenje i kontrola svih aktivnosti žrtava, čije se kretanje često ograničava, kao i primjena nasilja i prijetnji u odnosu na žrtve. U skladu s time, Sud je utvrdio da je samo trgovina ljudima zabranjena članom 4. (zabrana ropstva i prisilnog rada) Evropske konvencije o ljudskim pravima. Zaključio je da je Kipar **povrijedio** svoju **pozitivnu obavezu na osnovu člana 4.** Konvencije iz dva razloga: prvo, nije uspostavio odgovarajući pravni i administrativni okvir za suzbijanje trgovine ljudima kao rezultata postojećeg režima umjetničkih viza i, drugo, policija nije poduzela istražne mjere kako bi kćerku podnosioca zaštitila od trgovine ljudima, uprkos indicijama koje su dale razloga za osnovanu sumnju da je bila žrtva trgovine ljudima. Osim toga, Sud je utvrdio da je Rusija **povrijedila član 4.** Konvencije time što nije istražila način i mjesto zapošljavanja podnosiocove kćerke i, konkretno, nije poduzela mjere za otkrivanje osoba uključenih u njeno zapošljavanje ili metoda zapošljavanja. Nadalje, Sud je utvrdio da je Kipar **povrijedio član 2.** (pravo na život) Konvencije zbog toga što kiparska tijela nisu učinkovito istražila smrt podnosiocove kćerke.

V.F. protiv Francuske (zahtjev br. 7196/10)

29. novembar 2011. (odluka o dopuštenosti)

Ovaj predmet se odnosio na postupak deportacije podnositeljice zahtjeva u Nigeriju, zemlju njenog porijekla. Podnositeljica je konkretno tvrdila da bi u slučaju njenog protjerivanja u Nigeriju bila izložena opasnosti od prisilnog povratka u lanac prostitucije iz kojeg je pobjegla i od odmazde povezanih osoba, te da je nigerijska tijela ne bi mogla zaštititi. Prema njenom stajalištu, francuska tijela su imala dužnost da ne protjeruju potencijalne žrtve trgovine ljudima.

Sud je utvrdio da je zahtjev **nedopušten** (očigledno neosnovan). Mada je bio svjestan razmjera trgovine ženama iz Nigerije u Francuskoj i poteškoćama s kojima se suočavaju pri prijavi takvih slučajeva tijelima radi dobivanja zaštite, konkretno je smatrao da informacije koje je podnositeljica iznijela u ovom predmetu nisu dovoljne da bi se dokazalo da je policija pri izdavanju naloga za njenu deportaciju znala ili trebala znati da je podnositeljica žrtva mreže trgovine ljudima. Što se tiče opasnosti od prisilnog povratka podnositeljice u lanac prostitucije u Nigeriji, Sud je utvrdio da, iako nigerijsko zakonodavstvo koje se odnosi na sprečavanje prostitucije i suzbijanje takvih mreža nije u potpunosti ostvarilo svoje ciljeve, ipak je postignut značajan napredak i podnositeljica zahtjeva će pri povratku vjerovatno dobiti pomoć.

Vidi i: **Idemunia protiv Francuske**, odluka o dopuštenosti od 27. marta 2012.

M. i drugi protiv Italije i Bugarske (br. 40020/03)

31. juli 2012.

Podnosioci zahtjeva, romskog porijekla i bugarske nacionalnosti, prigovorili su da su privatni pojedinci uz prijetnju upotrebe pištolja zadržali njihovu kćerku, koja je došla u Italiju radi potrage za poslom, te da ju je romska porodica u selu prisilila na rad i krađu te seksualno zlostavljala. Osim toga, tvrdili su da italijanska tijela nisu istražila te događaje na odgovarajući način.

Sud je utvrdio da su **prigovori** podnosilaca **na osnovu člana 4.** (zabrana ropstva i prisilnog rada) **nedopušteni** kao očigledno neosnovani. Utvrdio je da nema dokaza u prilog prigovoru u vezi s trgovinom ljudima. Međutim, utvrdio je da italijanska tijela nisu učinkovito istražila prigovore podnosilaca da je njihova kćerka, koja je u to vrijeme bila maloljetna, opetovano izlagana premlaćivanju i silovanju u vili u kojoj je boravila. Sud je stoga utvrdio da je došlo do **povrede člana 3.** (zabrana nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja) Konvencije u proceduralnom aspektu. Naposljetku, Sud je utvrdio da **nije došlo do povrede člana 3.** Konvencije u pogledu mjera koje su italijanska tijela poduzela za oslobađanje prvog podnosioca.

F.A. protiv Ujedinjenog Kraljevstva (br. 20658/11)

10. septembar 2013. (odluka o dopuštenosti)

Podnositeljica zahtjeva, državljanka Gane, tvrdila je da je kao žrtva trgovine ljudima dovedena u Ujedinjeno Kraljevstvo i prisiljena na prostituciju. Konkretno, prigovorila je da bi se povratkom u Ganu našla u opasnosti od izlaganja bivšim ili novim krijumčarima. Nadalje je tvrdila, budući da je u Ujedinjenom Kraljevstvu zaražena virusom HIV-a što je direktna posljedica trgovine ljudima i seksualnog iskorištavanja, da država ima pozitivnu obavezu da joj dopusti da ostane u Ujedinjenom Kraljevstvu radi pristupa potrebnom liječenju.

Sud je utvrdio da su prigovori podnositeljice na osnovu člana 3. (zabrana nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja) i 4. (zabrana ropstva i prisilnog rada) **nedopušteni**. Konkretno je napomenuo da je podnositeljica sve svoje prigovore na osnovu Konvencije mogla iznijeti u žalbi pred Višim sudom. Budući da nije podnijela zahtjev za podnošenje žalbe pred Višim sudom, nije ispunila pretpostavke člana 35. stav 1. (kriterije dopuštenosti) Konvencije.

L.E. protiv Grčke (br. 71545/12)

21. januar 2016.

Ovaj predmet se odnosi na prigovor državljanke Nigerije koja je prisiljena na prostituciju u Grčkoj. Iako je službeno prepoznata kao žrtva trgovine ljudima u svrhu seksualnog iskorištavanja, nakon što je obavijestila tijela o svojoj situaciji podnositeljica je morala čekati više od devet mjeseci da joj pravosudni sistem odobri taj status. Konkretno, utvrdila je da je neispunjavanjem pozitivne obaveze na osnovu člana 4. (zabrana ropstva i prisilnog rada) Konvencije, Grčka povrijedila tu odredbu.

Sud je utvrdio da je došlo do **povrede člana 4.** (zabrana ropstva i prisilnog rada) Konvencije. Konkretno, utvrdio je da je učinkovitost preliminarne i naknadne istrage predmeta kompromitirana brojnim nedostacima. U pogledu administrativnog i sudskog postupka, Sud je primijetio višestruke odgode i propuste u pogledu proceduralnih obaveza Grčke. U ovom predmetu Sud je utvrdio da je došlo do **povrede člana 6. stav 1.** (pravo na pošteno suđenje u razumnom roku) Konvencije, smatrajući da je trajanje predmetnog postupka bilo prekomjerno za jedan nivo nadležnosti i nije ispunilo pretpostavku „razumnog roka“. Naposljetku, Sud je utvrdio da je došlo do **povrede člana 13.** (pravo na djelotvoran pravni lijek) Konvencije, zbog toga što u domaćem pravu nije bilo lijeka kojim je podnositeljica mogla primijeniti svoje pravo na suđenje u razumnom roku.

J. i drugi protiv Austrije (br. 58216/12)

17. januar 2017.

Predmet se odnosi na istragu austrijskih tijela povezanu s navodima o trgovini ljudima. Podnositeljice zahtjeva, dvije filipinske državljanke koje su otišle u Ujedinjene Arapske Emirate kako bi radile kao domaćice ili *au pair*, tvrdile su da su im poslodavci oduzeli pasoše i iskorištavali ih. Tvrdile su da se takvo postupanje nastavilo tokom kratkog boravka u Beču gdje su ih poslodavci odveli i gdje su naposljetku uspjele pobjeći. Nakon što su podnositeljice podnijele krivičnu prijavu protiv poslodavaca u Austriji, tijela su utvrdila da nemaju nadležnost nad navodnim krivičnim djelima počinjenim u inostranstvu i odlučila prekinuti istragu predmeta podnositeljica povezanog s događajima u Austriji. Podnositeljice su tvrdile da su bile podvrgnute prisilnom radu i trgovini ljudima te da austrijska tijela nisu provela učinkovitu, iscrpnu istragu njihovih navoda. Posebno su tvrdile da se događaji u Austriji nisu mogli posmatrati izolirano i stoga su austrijska tijela prema međunarodnom pravu bila dužna istražiti i one događaje koji su se dogodili u inostranstvu.

Zaključivši da su austrijska tijela ispunila obavezu zaštite podnositeljica kao (potencijalnih) žrtvi trgovine ljudima, Sud je smatrao da **nije došlo do povrede člana 4.** (zabrana prisilnog rada) niti do **povrede člana 3.** (zabrana nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja) Konvencije. Sud je konkretno utvrdio da na osnovu Konvencije nije postojala obaveza istraživanja zapošljavanja podnositeljica zahtjeva na Filipinima ili njihovog navodnog iskorištavanja u Ujedinjenim Arapskim Emiratima, s obzirom na to da na osnovu člana 4. Konvencije države nisu dužne da osiguraju univerzalnu nadležnost nad krivičnim djelima povezanim s trgovinom ljudima koja su počinjena u inostranstvu. Što se tiče događaja u Austriji, Sud je zaključio da su austrijska tijela poduzela sve korake koji su se mogli razumno očekivati u toj situaciji. Podnositeljice, kojima je podršku pružila nevladina organizacija, bile su ispitane od strane posebno obučениh policijskih službenika, dobile su dozvolu boravka i radne dozvole radi reguliranja boravka u Austriji, te je u svrhu zaštite zabranjeno otkrivanje njihovih ličnih podataka. Nadalje, istraga navoda podnositeljica o njihovom boravku u Beču bila je dovoljna, a procjena tijela bila je razumna s obzirom na činjenično stanje predmeta i dostupne dokaze. Bilo kakvi daljnji koraci u tom predmetu – kao što je suočavanje s poslodavcima podnositeljica zahtjeva – ne bi imali razumne izgleda za uspjeh, s obzirom na to da između Austrije i Ujedinjenih Arapskih Emirata ne postoji sporazum o pružanju pravne pomoći, a podnositeljice zahtjeva su se policiji obratile otprilike godinu dana nakon spornih događaja, kada su njihovi poslodavci već odavno napustili zemlju.

Chowdury i drugi protiv Grčke

30. mart 2017.

Podnosioci zahtjeva – 42 državljana Bangladeša – bili su zaposleni u Ateni i drugim dijelovima Grčke od kraja 2012. do početka 2013. godine, bez grčke radne dozvole, kako bi radili na glavnoj farmi jagoda u Manoladi. Poslodavci podnosiocima nisu isplaćivali plaće i obavezali su ih da rade u teškim fizičkim uvjetima pod nadzorom naoružanih čuvara. Podnosioci su tvrdili da su bili izloženi prisilnom ili obaveznom radu. Nadalje su utvrdili da je država bila obavezna da spriječi njihovo izlaganje trgovini ljudima, da donese preventivne mjere u tu svrhu i kazni poslodavce.

Sud je smatrao da je **došlo do povrede člana 4. stav 2.** (zabrana prisilnog rada) Konvencije, utvrdivši da podnosioci od Grčke nisu dobili učinkovitu zaštitu. Konkretno, Sud je primijetio da se u situaciji podnositelaca zahtjeva radi o trgovini ljudima i prisilnom radu i naveo da iskorištavanje putem rada predstavlja jedan od aspekata trgovine ljudima. Osim toga, Sud je utvrdio da država nije ispunila svoje obaveze sprečavanja trgovine ljudima, zaštite žrtava, provođenja učinkovite istrage počinjenih krivičnih djela i kažnjavanja osoba odgovornih za trgovinu ljudima.

T.I. i drugi protiv Grčke (br. 40311/10)

18. juli 2019.²

U ovom predmetu, trojica ruskih državljana tvrdila su da su žrtve trgovine ljudima. Konkretno, tvrdili su da su u Grčkoj bili prisiljeni raditi kao prostitutke i žalili su se na grčke vlasti da nisu ispunile svoju dužnost da kriminaliziraju i procesuiraju djelo koje se tiče trgovine ljudima. Nadalje su se žalili na neadekvatnosti i nedostatke u istrazi i sudskim postupcima.

Sud je utvrdio da je došlo do **kršenja člana 4.** Konvencije (zabrana ropstva i prisilnog rada), konstatujući da pravni okvir kojim se reguliše postupak nije bio efikasan i dovoljan ni za kažnjavanje trgovaca ljudima, ni za osiguravanje efikasne prevencije trgovine ljudima. Sud je posebno istakao da nadležna tijela u ovom predmetu nisu uložila dovoljne napore i da podnosioci predmeta nisu bili uključeni u istragu u dovoljnoj mjeri kao što je to propisano članom 4. Konvencije.

² Ova presuda će postati konačna pod okolnostima utvrđenim u članu 44. stavu 2. (pravomoćne presude) [Evropske konvencije o ljudskim pravima.](#)

Zahtjevi na čekanju

[S.M. protiv Hrvatske \(br. 60561/14\)](#)

19. juli 2018. (presuda Vijeća) – predmet prosljeđen Velikom vijeću u decembru 2018.

Ovaj slučaj se odnosi na žalbu hrvatske državljanke da je bila prisiljena na prostituciju. Konkretno, tvrdi da vlasti nisu adekvatno odgovorile na njenu žalbu i da Hrvatskoj nedostaje pravni okvir za rješavanje ovakvih pitanja.

Sud je u [presudi](#) Vijeća, od 19. jula 2018. godine, sa šest glasova za i jednim glasom protiv utvrdio da je došlo do povrede člana 4. Konvencije. Prvo, Vijeće je presudilo da se član 4. može primijeniti u slučajevima poput slučaja podnositeljice predmeta koji se tiče trgovine ljudima i iskorištavanja žena u svrhu prostitucije, iako u njenom slučaju nije bilo međunarodnog elementa. Vijeće je potom utvrdilo da iako je u Hrvatskoj postojao adekvatan pravni okvir za kriminalizaciju trgovine ljudima, prisilnu prostituciju i iskorištavanje kroz prostituciju, da je bilo nedostataka u istrazi vlasti u njenom slučaju. Konkretno, nisu saslušali sve potrebne svjedoke, i utvrdivši da je ona dobrovoljno pružila seksualne usluge oslobodili su optužene, a da nisu uzeli u obzir međunarodne zakone o trgovini ljudima prema kojima saglasnost žrtve nije relevantna.

Dana 3. decembra 2018. godine, panel Velikog vijeća je [prihvatio](#) zahtjev hrvatske Vlade da se predmet prosljedi Velikom vijeću. Veliko vijeće je 15. maja 2019. godine održalo [saslušanje](#) vezano za ovaj slučaj.

[Zoletić i ostali protiv Azerbejdžana \(br. 20116/12\)](#)

Prijava je priopćena Vladi Azerbejdžana 6. jula 2017. godine

Podnosioci zahtjeva – državljani Bosne i Hercegovine, konkretno se žale da su bili izloženi trgovini ljudima i prisilnom ili obaveznom radu u Azerbejdžanu dok su radili na građevinskim projektima.

Sud je obavijestio o zahtjevu vladu Azerbejdžana i postavio strankama pitanja koja se zasnivaju na članu 4. (zabrana ropstva i prisilnog rada) i članu 6. stav 1. (pravo na pošteno suđenje) Konvencije i članu 1. (zaštita vlasništva) Protokola br. 1 uz Konvenciju.

[V.C.L. protiv Ujedinjenog Kraljevstva \(br. 77587/12\)](#)

Prijava je priopćena Vladi Velike Britanije 5. marta 2018.

Podnosilac zahtjeva, državljanin Vijetnama, prigovara zbog svoje osude za krivična djela povezana s drogom, a konkretno navodi da su Služba krunskog tužilaštva i policija prekršili svoju pozitivnu obavezu istraživanja tvrđnje da je bio žrtva trgovine ljudima.

Sud je obavijestio Vladu UK-a o zahtjevu i strankama postavio pitanja na osnovu člana 4. (zabrana ropstva i prisilnog rada), 6. (pravo na pošteno suđenje) i 34. (pravo na pojedinačni zahtjev) Konvencije.

Slični zahtjevi na čekanju: [A.N. protiv Ujedinjenog Kraljevstva \(br. 74603/12\)](#), o kojem je Vlada UK-a obaviještena 19. juna 2018.

Status izbjeglice i boravišna dozvola

[I.R. protiv Ujedinjenog Kraljevstva \(br. 48113/09\)](#)

14. juna 2011. (brisanje zahtjeva s liste predmeta)

Podnositeljica zahtjeva je tvrdila da ju je kao žrtvu trgovine ljudima iz Italije u Ujedinjeno Kraljevstvo odveo muškarac iz Albanije koji ju je prisilio na prostituciju u noćnom klubu i uzimao sav novac koji je zaradila na taj način. Pobjegla je i počela živjeti u neimenovanom skloništu. Tvrdila je da bi deportacijom iz Ujedinjenog Kraljevstva u Albaniju bila izložena opasnosti od postupanja protivnog članu 2. (pravo na život), 3. (zabrana nečovječnog i ponižavajućeg postupanja), 4. (zabrana ropstva i prisilnog rada) i 8. (pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života) Konvencije.

Sud je **odlučio izbrisati zahtjev s popisa predmeta** u skladu s članom 37. (brisanje zahtjeva) Konvencije, s obzirom na to da je zaključio da je podnositeljici i njejoj kćerki odobren status izbjeglice u Ujedinjenom Kraljevstvu i da opasnost od njene deportacije u Albaniju više ne postoji. Osim toga, Vlada se obavezala podnositeljici platiti iznos nastalih pravnih troškova.

D.H. protiv Finske (br. 30815/09)

28. juna 2011. (brisanje zahtjeva s liste predmeta)

Podnosilac zahtjeva, državljanin Somalije rođen 1992. godine, stigao je brodom u Italiju u novembru 2007. godine. Bježao je iz Mogadishua gdje je, prema njegovim tvrdnjama, bio prisiljen pridružiti se vojsci nakon raspada administrativnih struktura države i gdje je bio u opasnosti da postane žrtva etiopskih vojnika koji su zarobljavali i ubijali mlade somalske vojnike. Italijanske vlasti su ga ostavile na ulicama Rima u zimi 2007. godine bez ikakve pomoći ili resursa. Neprekidno je trpio glad i hladnoću, bio je izložen fizičkom i verbalnom zlostavljanju na ulicama te u policiji u Milanu gdje je potražio pomoć. Naposljetku je prokrijumčaren u Finsku gdje je podnio zahtjev za azil, koji je odbijen u februaru 2010. godine. Podnosilac zahtjeva prigovorio je da bi povratkom u Italiju bio izložen opasnosti od nečovječnog i ponižavajućeg postupanja protivnog članu 3. Konvencije, posebno s obzirom na to da je maloljetnik bez pratnje.

Sud je **izbrisao zahtjev s popisa predmeta** u skladu s članom 37. (brisanje zahtjeva) Konvencije, s obzirom na to da je saznao da je podnosiocu odobrena dozvola stalnog boravka u Finskoj i da opasnost od njegovog protjerivanja više ne postoji. Sud je stoga smatrao da je time riješeno pitanje koje je predstavljalo osnovu za prigovor u tom predmetu.

O.G.O. protiv Ujedinjenog Kraljevstva (br. 13950/12)

18. februar 2014. (brisanje zahtjeva s liste predmeta)

Podnositeljica zahtjeva, državljanica Nigerije, koja je tvrdila da je žrtva trgovine ljudima, prigovorila je da bi protjerivanjem u Nigeriju bila izložena opasnosti od ponovne trgovine ljudima.

Sud je **odlučio izbrisati zahtjev s popisa predmeta** u skladu s članom 37. (brisanje zahtjeva) Konvencije, s obzirom na to da podnositeljica više nije u opasnosti od protjerivanja jer joj je odobren status izbjeglice i pravo neograničenog boravka u Ujedinjenom Kraljevstvu. Štaviše, tijela Ujedinjenog Kraljevstva potvrdila su da je bila žrtvom trgovine ljudima.

Mjere koje države poduzimaju protiv krijumčara i njihovih saradnika

Pitanja na osnovu člana 8. (pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života) Konvencije

Kava protiv Njemačke

28. juni 2007.

Podnosilac zahtjeva, državljanin Turske koji je živio u Njemačkoj 30 godina, osuđen je 1999. godine, među ostalim, zbog pokušaja počinjenja teškog krivičnog djela trgovine ljudima i teškog krivičnog djela premlaćivanja. Godine 2001. protjeran je iz Njemačke u Tursku nakon što je odslužio dvije trećine zatvorske kazne, jer su sudovi utvrdili da postoji veliki rizik da bi mogao nastaviti predstavljati ozbiljnu prijetnju javnosti. Podnosilac zahtjeva je prigovorio da je njegovom deportacijom iz Njemačke narušen njegov privatni i porodični život.

Sud je utvrdio da **nije došlo do povrede člana 8.** (pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života) Konvencije. Zaključio je da je protjerivanje podnosioca u skladu s Konvencijom, posebno s obzirom na to da je osuđen za ozbiljna krivična djela u Njemačkoj i da je na kraju imao mogućnost povratka u Njemačku.

Pitanja na osnovu člana 1. (zaštita vlasništva) Protokola br. 1.

Tas protiv Belgije

12. maj 2009. (odluka o dopuštenosti)

Ovaj predmet se odnosio na oduzimanje prostora koji se koristio u vezi s krivičnim djelom povezanim s trgovinom ljudima i iskorištavanjem ranjivih stranaca. Podnosilac se konkretno oslonio na član 1. (zaštita vlasništva) Protokola br. 1. uz Konvenciju.

Sud je utvrdio da je zahtjev **nedopušten** kao očigledno neosnovan. Uzimajući u obzir slobodu procjene država pri kontroli „upotrebe vlasništva u skladu s općim interesom“, posebno u kontekstu politike usmjerene na suzbijanje kriminalnih aktivnosti, utvrdio je da je miješanje u pravo podnosioca zahtjeva na mirno uživanje vlasništva bilo razmjerno legitimnom cilju, tj. u skladu s općim interesom, suzbijanja trgovine ljudima i iskorištavanja stranaca u nesigurnoj situaciji.

Tekstovi i dokumenti

Vidi [internet-stranicu o suzbijanju trgovine ljudima](#) Vijeća Evrope.

Kontakt za medije:

Tel.: +33 (0)3 90 21 42 08